

FA A FÖVENY FÖLÖTT

*Fa. A fövény fölé hajolt.
Nem susog. — Mintha hallgatna
valamit révetegen.
S te hova révedtél?*

*Mintha szavak nőnének a
csendből — e szent összhang. —
kehelyből. — Némák, némák
a tengerbarázdák.
És te?*

*Valakit meghallgatnak
még a hegyek. Valakinek
elcsitulnak még a szelek.
Ott mélyen belül
lázongó lelkem most elül.
S nem tudom, miért.*

A SZÉL

*A szél az ajtók előtt ellanyhadt;
csend, minden rezzenéstelen.
Egyedül a szél nem alhat
így éjjelen.*

*Már csak sötét cipruságak játsznak.
Fehér sírkövön kőangyal térdel:
a karszt falvai felől házak
derengenek fehérén.*

*Hallgat minden: egy árva fája a karsztnak
még susog, élet-halál-harc éled;
az úton valaki roskadtan ballag:
szeme az elmúlásba réved.*

TÉL KÜSZÖBÉN

*A levegő áttetsző, akár a
szitakötő szárnya,
az időtlen úr elfeküdt, vár az
őszi éjszakába.*

*Az utcán még virraszt a felírás
és az égőpiros plakátok,
a homályban árnyékolt rajz,
a járdán visszhangzó koppanások.*

*Kihalt a tér, száraz a lég,
az ég ólomként csüng le lomhán;
a szabadság lángja fogy, elég,
mint vér, csorog a víz a csatornán.*

*A levegő áttetsző, így néz a holt is.
Óh, nincs hát ember e temetőben?!
A némaságba dagad a Semmi.
S a víz csak csorog a csatornamezőben.*

Fordította: FEHÉR Ferenc